

עלים

עליון קבוץ סעד

בע"ה כ"ה כסלו, נר ראשון של חנוכה תשפ"ד | פרשת וישב | 8.12.23 | גליון מס' 3322

מלחמת 'חרבות ברזל'
העלון במלון - גיליון 8

גיליון חגיגי לכבוד חג החנוכה

החנוכה שבתמונה עוצבה על-ידי נחמן צור ז"ל. חנה גולדשמידט ז"ל הייתה מסדרת פרחים בחנוכה, שהוצבה כל שנה בחנוכה בכניסה לחדר האוכל, ואחריה המשיכה במסורת באה גל תבלי"א.

חג אורים שפ"ח!

אהשרי תקווה וחיים

אדם מרקוביץ

יגל יעקב קבלן

דביר משה אוזן

הנסיכה למשפחת מלכה

סיני שי

ל"ו"ז השבת באילון נבו - נר שני של חנוכה תשפ"ד

עם מקהלת החזנות הישראלית "בת רון"

מנחה גדולה	13: 15
קבלת שבת מוזיקלית	15: 30
הדלקת נרות חנוכה ושירת " הנרות הללו"	16: 00
הדלקת נרות	16: 16
מנחה	16: 25
קבלת שבת	
דבר תורה וערבית	
שיעורו של הרב ארי סט	17: 45
סעודת ליל שבת	20: 00-18: 00
עונג שבת עם המקהלה (לובי)	20: 00

וביום השבת

סעודת בוקר	11: 30-7: 00
מניין ותיקין	7: 40-6: 15
שחרית חגיגית	10: 30-7: 45
פרשת שבוע (אולם תמר - גן דקל -1)	11: 30
תפילת ילדים (במשחקה)	11: 30
מנחה א	13: 15
סעודה שלישית (בשרי)	15: 00-13: 30
מנחה ב	16: 10
שיעורו ואמירת תהילים (באולם תמר - גן דקל -1)	16: 40
צאת שבת	17: 15
ערבית, הדלקת נרות חנוכה והבדלה מוזיקלית בלובי	
ארוחת ערב	20: 30-18: 30

לחברתנו היקרה משכבר הימים

הרבנית שפּרה אסולין

ולכל המשפחה האבלה

תנחומינו מעומק הלב

עם פטירת האב

חיים רגב ז"ל

מן השמיים תנוחמו.

חג החנוכה של אדם הראשון

חג החנוכה, שמכונה גם חג האורים, נחגג מדי שנה בלב החורף כזיכרון לניצחון החשמונאים על היוונים והחזרת השלטון היהודי ברחבי ארץ ישראל, חנוכה המזבח והדלקת נרות המנורה.
אלא שהתלמוד הבבלי מספר לנו על חג חורפי אחר שנחגג שנים רבות לפני מלחמות החשמונאים (מסכת עבודה זרה דף ח עמוד א):

תנו רבנן: לפי שראה אדם הראשון יום שמתמעט והולך, אמר: אוי לי, שמא בשביל שסרחת עולם חשוך בעדי וחוזר לתוהו ובוהו, וזו היא מיתה שנקנסה עלי מן השמים, עמד וישב חי ימים בתענית [ובתפלה], כיון שראה תקופת טבת וראה יום שמאריך והולך, אמר: מנהגו של עולם הוא, הלך ועשה **שמונה ימים טובים, לשנה האחרת עשן לאלו ולאלו ימים טובים**, הוא קבעם לשם שמים, והם קבעום לשם עבודת כוכבים.

אדם הראשון חווה חווית חורף לראשונה בחייו, ולמעשה לראשונה בימי העולם. שעות האור הולכות ומתקצרות והלילה הולך ומתארך. הוא תולה זאת בחטאו, ורואה במציאות זו חזרה של העולם לתוהו ובוהו. אלא שבשלב מסוים, בשיא החורף (21 בדצמבר) הגלגל מתהפך והימים שבים להתארך. אדם מבין שעונש אין כאן, אלא 'מנהגו של עולם הוא'. אם כך, מדוע לחגוג ולקבוע חג לדורות, הרי כך הוא טבעו ומנהגו של עולם?
התבוננות בדברי הגמרא תחדד נקודה נוספת. אדם הראשון קובע חג בן 16 ימים – 'לשנה האחרת עשן לאלו ולאלו ימים טובים'. גם ימי התענית המקוריים נהפכים לימי חג. אדם הראשון מבין שמכאן ואילך, אין להתמלא פחד וחשש בימי החושך, מכיוון שיש עתיד טוב, והידיעה על העתיד המואר נותנת עוצמה וכוח גם לימי החושך והאפילה. חז"ל אמנם לא קשרו בקשר ישיר את החג של אדם הראשון עם חג החנוכה, אבל קשה להתעלם מהדמיון הרב לברייתא שמתארת את קביעתו של חג החנוכה (תלמוד בבלי מסכת שבת דף כא עמוד ב):

תנו רבנן: בכ"ה בכסליו יומי דחנוכה תמניא אינון, דלא למספד בהון ודלא להתענות בהון. שכשנכנסו יוונים להיכל טמאו כל השמנים שבהיכל, וכשגברה מלכות בית חשמונאי ונצחום, בדקו ולא מצאו אלא פך אחד של שמן שהיה מונח בחותמו של כהן גדול, ולא היה בו אלא להדליק יום אחד, נעשה בו נס והדליקו ממנו **שמונה ימים. לשנה אחרת קבעום ועשאו ימים טובים** בהלל והודאה.

בשני החגים המספר המרכזי הוא שמונה; הביטוי 'לשנה אחרת' משותף לשני החגים; בשני החגים יש מצוקה והיחלצות ממנה; והעיקר – חגים של אור בעומק החורף החשוך.
כחגו של אדם הראשון, כך גם חג החנוכה, הוא חג שממלא אותנו באור של תקווה. למרות המציאות העכשווית הקשה (התגברות החושך על האור גם אצל אדם [חושך ממשי] וגם אצל החשמונאים [חושך רוחני]). גם אצלנו - נתבונן על העתיד ועל הטוב שצפון בו. הדלקת הנרות היא האמונה בימים הטובים שעוד נכוננו לנו. ימים שנותנים לנו כוח כבר בהווה.

חג חנוכה שמח!

הרב ארי סט

לרצות ואבישי מלכה
ברכות מקרב לב
להולדת הבת
מחיים צמכת מאד
ומאחלים שתצלי בקריאות ופעילות

צ'ל הניסים

אני חושבת הרבה על המעמד שיהיה לנו השנה בברכות מול נרות חנוכה. זהו רגע שבכל שנה מרגש אותי מאוד, מזכיר לי את הלא מובן מאליו שבחיים. רגע מאיר ומואר שמחבר בברכה אחת ובמבט אחד עבר הווה ועתיד, פרטי וכללי. השנה אני מרגישה שהמורכבות של המעמד הזה עצומה, כמעט עד לבלי הכיל, ואולי היא דווקא מחדדת ומחדשת את מהות המושגים שחשבנו שהכרנו: "נס" ו"הודיה".

לראשונה חשבתי על הקשר בין המילים "נס", לבין "לנוס"... לכאורה שום קשר מעבר לקשר המילולי, אבל אם שומעים על סיפורי נס בעצם הם מכילים הרבה פעמים אימה גדולה, שהייתה קרובה מאוד, וברוך השם לא קרתה. הכרת הנס מלווה בו זמנית בתחושת הקלה והצלה, יחד עם אימה ופחד ממה שעלול היה לקרות, ממה שהיה קרוב לפתחך עד מאד.

בנוסף, כמה קשה להודות על הנס שקרה לך, כאשר אתה יודע וכואב את זה שלרבים קרובים ואהובים כל כך הרבה נלקח ואבד, ממש בה בשעה שהנס שלך קרה. מה זה אומר? איך הלב יכול להכיל את זה? בו זמנית? בו זמנית להודות לה', וגם לכעוס שאיפשר בעולמו את כל זה?

המילה "הודיה" מכילה בתוכה את יסוד ההד. כדי שיהיה הד, צריך שיהיה חלל. הודיה איננה מופיעה בעולם של שלמות. אלא רק איפה שיש חלל. היא מכירה בכל מה שאין, בו זמנית לצד היש. היא מחזיקה בתוכה את ההפכים הללו, שראוי שנחזיק גם אנו בברכה שלנו. יש ענק לצד חלל ענק.

הזהר הקדוש מדבר על כמה סוגי "זוהרים" שנבראו, איכויות שונות של אור. למשל ישנו אור מתנוצץ ומתפשט, ולעומתו יש "זהר הנחשך מהאיר", אור שאורו כולל בתוכו את החשיכה. ויש עוד איכויות. לעיתים אנו נוטים לחלק את המציאות באופן דיכוטומי וברור, שחור/לבן, אור/חושך. אך אנו לומדים שאור הוא דבר מורכב יותר. עדין יותר. ודווקא בכך כוחו להאיר.

שמונה נרות, איכויות שונות של אור, אפשרויות שונות להתבונן בכל יום:

איך נראה האור מבעד לדמעות,

איך נראה אור של תודה,

איך נראה אור שמוקף בחשיכה,

איך נראה אור הנובע מבפנים,

איך נראה אור פשוט וצומח,

לעומת האור הרועד,

ועוד.

נלמד השנה מחדש.

כנרת סואל-פולק

לילית וליליא שילר
הצטרפו בשמחה לאוצרון הסביב והסבתות,
ברכות ואיחולים חמים
עם הולדת הנכדה -נהורא -
בת לאריאל ואליה קלמן.
בצ"ה, זו הקטנה תביא אור ונחת!

לא אחזק הוא אור קטן - וכולנו אור איתן

ראיון עם ערן טינגברג - האישה שלנו במלון נבו

ערן הוא איש הקשר המתווך בין צרכי הקהילה לבין מנהלי מלון נבו, ברוב תחומי החיים שלנו כאן בים המלח. לתפוס אותו לראיון או לשיחה - זה קשה מאד, אני רצה אחריו כבר שלושה שבועות, הבן אדם צנוע ועסוק. לבסוף הצלחתי - תוך כדי טבילת שניצלים בפירורי לחם. אני שואלת שאלות וערן עונה בשמחה.

איך הגעת לג'וב הנחשק הזה?

הגעתי ביום ראשון ה-8.10 עם שאר מפוני סעד. עד אותה שבת שחורה עבדתי בקיבוץ עלומים כאקונום, לפתע התהפכו חיינו, עלומים עברו שבת קשה מאד והתפנו לנתניה, נותרתי ללא עבודה והבנתי שאני יכול לתרום פה מניסיוני וגם להעסיק את עצמי. הצעתי את שרותיי לשרון מנהלת הקהילה, לכל תפקיד שיידרש. היה לי יתרון של היכרות רבת שנים בענף המזון בכלל ובניהול מטבחים גדולים בפרט. לאחר כמה ימים של התארגנות והבנת המציאות החדשה - נכנסתי לתפקיד שהעסיק אותי 24/7. הקמתי צוות הכולל את **איתי גינזברג ואילן כהן** ואנחנו עובדים ביחד.

מה כולל התפקיד ובמה אתה עוסק?

למעשה הייתי מעורב בכל מה שזו בין המלון לבין הקיבוץ. חדר אוכל, תפריטים (חלבי או בשרי) שעות הארוחות, הסבת תפקוד האולמות שבמלון לצרכים אחרים, ספקים, כלבו, בריכה, כביסה, משלוחים ותרומות שמגיעים אלינו מהארץ ומהעולם וחלוקתם, תחזוקת המלון, אשפה, חשמל, בית כנסת, סידורים מיוחדים לשבת, אין סוף מתנדבים שמגיעים לעזור, לטפל להרצות ולבדר אותנו, תרבות ומרפאה, הכול דרש מחשבה ותיאום, בקיצור **הפיכת המלון לקיבוץ שיתופי**.

בהתחלה זה היה סוג של תוהו ובוהו, הגיעו אליי אין ספור בקשות ופניות מהציבור שלנו, והצעות מהנהלת המלון להתאמות ושינויים הדרושים. הרגשתי שזה עומס אדיר ומהר מאד האצלנו סמכויות. הוקמו צוותים, ולכל תחום ותחום מינו אחראי מטעם הקהילה, בתיאום עם שרון והנהלת הקהילה. לאט-לאט הציבור נרגע והדברים התחילו להסתדר ולזרום.

הוקמה מערכת חינוך במלון ומחוצה לו, דבר שהקל בעיקר על האימהות הצעירות, שברובן נשארו עם הטף כאשר הגברים מגויסים. הבריאות, התרבות, בית הכנסת, הספרייה והמשחקייה, התחזוקה, הכביסות, הכול התחיל להסתדר ולזרום, הרבה בזכות מתנדבות ומתנדבים שהתגייסו לכל משימה.

פרויקט מיוחד שהעסיק אותי רבות היה - "קיצין-טרק", משאיות האוכל שלנו, אני ממש גאה בתוצאה. אני עובד מול **שי דדוש** מנכ"ל המלון, בשיתוף פעולה מושלם ומול השף המצויין **אחמד**. כבר נאמר לא פעם שקהילת סעד ומלון נבו ישרוטל הם סיפור אהבה ואכן זה כך.

הרבה דברים משתנים כל הזמן ואנחנו משתדלים להיענות לדרישות ולהיערך למצבים חדשים. אני מודה לשותפים שלי לצוות - איתי ואילן, לכל החברים והחברות שלקחו על עצמם לרכז את התחומים השונים, לצוות המלון הנפלא ולעובדיו, לציבור על שיתוף הפעולה וההתגייסות ומאחל לכולנו ימים טובים יותר, שחרור כל החטופים וחזרה מהירה לחיינו בסעד.

הערת המראיינת: הייתי מטפלת של ערן ובני כיתתו במשך שבע שנים, כבר אז היה ילד חרוץ, חברותי, צנוע עד ביישן, עם חיוך תמידי על פניו והרבה רצון טוב! זכינו שהוא משרת את הציבור שלנו בשעתנו הקשה, במאור פנים, באורך רוח, בנועם הליכותיו בהצלחה רבה! אני באופן אישי - מודה לו מאד.

ראיונה והצלחתה על הכתה: **זהבה ברט-ישראל**

**וצוד אנשיט טובים האסייציט לננו בימות החול
והופכים את השיכרה שלנו לנסבלת יותר**

מיכל אחיטוב – דואגת לפעילויות תרבות למבוגרים, התגיסה לתפקיד באחריות ובהתמדה, ומפעילה תוכנית עשירה ומגוונת.

קראל לוי ושרה פולק- משפרים את הכושר הגופני שלנו בשיעורי התעמלות לבני הדור השלישי.

שרית ברזלי- מעשירה את עולמנו הרוחני בשיעורי תנ"ך ובמבט חדש על הקולנוע.

גילי זיוון – בשיעוריה המרתקים תמיד בתנ"ך.

רחל גינזברג – מתרגלת עימנו את "כוח המוח", דואגת שהתאים האפורים לא יחלידו.

רחל יניב מארגנת תעסוקה לנשים התופרות בשעות הבוקר בלובי של המלון. הן רוקמות ותופרות עבור תוצרת המתפרות שלנו.

(בתודה לרותי לזר על המידע, המשך בשבוע הבא)

ומי התנדבו לעבוד ב"פופלי" בסעד השבוע?

לאה גוטמן, רחל צור, יצחק שהם, חנלה ודני בר"ט (הגיל הממוצע- 83.2) עבדו לקול רעמי התותחים ומילאו צנצנות בתוצרת פופלי. שכוּיח!

לתרצה אורן המטפלת בכל צורכינו הדתיים, הרוחניים והפיזיים בחריצות ובמסירות – הערכה ותודה.

ואט כאלון...

היום אני מבקש לספר לכם על אלונה.

אי אפשר לשוטט "ברחובות" מלון נבו ים המלח מבלי להיתקל באלונה.

היא העומדת מאחורי דוכן הכניסה שלנו לחדר האוכל, חמושה בחיך נצחי, שלא מש מפניה ולו לרגע קט.

אלונה כבר עברה כמה דברים בחייה. עלתה לארץ מחבר-העמים והתיישבה עם בעלה ושני ילדיה בערד.

כך יום יום, בוקר בוקר, כבר בשעות המוקדמות היא יורדת למלון שלנו על-מנת לטפל בנו - ובמשפחתה.

לצערנו, בשנים האחרונות חלה מאוד האיש של אלונה, והוא ממש על ערש דווי.

אלונה והחיך סועדת אותו, ומסעידה את כולנו.

אי אפשר שלא לאהוב את אלונה, כולם כאן אוהבים אותה.

לפני מספר ימים, כאשר ערכנו את סעודת הפינוק לעובדי המלון, אלונה שלנו נעדרה...

חיפשנו וחיפשנו... ולא מצאנו.

למחרת הגיעה כהרגלה מדי בוקר.

כששאלנו: מה קרה? היכן היית אתמול...?

סיפרה לנו בעיניים נוצצות, שהבן שלה, שלא ראתה חודש וחצי, יצא מעזה להפוגה והיא קיבלה אישור לפגוש

אותו לכמה שעות....

הרגשנו שהוא מילא לה את המצברים, לפחות לעוד חודש וחצי.

שרק ישוב בשלום הביתה!

אנחנו כאן באנו "לזרועותיה" של אולגה משערי עזה, בשעה שהבן שלה נלחם על ביטחוננו.

מתוך "פתיתים או פטפופים" בדף הפייסבוק של צאוס ברט

ראיון עם שרה ג'קסון על השבת השחורה

התעוררתי בבוקר שמחת תורה והתחלתי להתלבש, תוך שאני מתלבטת מתי ללכת לתפילת החג, אם בהתחלה או מאוחר יותר (הרי זו שמחת תורה...).

פתאום שמעתי "צבע אדום". מי מתרגש מזה? ...

אבל האזעקה נשמעת עוד ועוד, ברצף לא רגיל, ואז הכל נראה כבר חשוד. אני יוצאת לסוכה לראות מה קורה בחוץ. השעה מוקדמת, בוקר החג. אני רואה צעירים נכנסים לשכנים, ולא מבינה איך באים אורחים בחג כל כך מוקדם... אני מסתכלת ימינה, שמאלה, ורואה קבוצה גדולה של אנשים רצים על הכביש מולי. חמישה מהם נכנסים אלי הביתה במהירות, מבוהלים מאד.

אני נכנסת איתם. החברה' סוגרים את הדלת ובלי לשאול רשות מזיזים כורסא כבדה אל הדלת, שלא תיפתח בקלות. כולנו נכנסים לממ"ד כשברקע כל הזמן אזעקות "צבע אדום".

לפתע אני מבחינה בסכינים על הרצפה. לא מבינה איך הגיעו לשם. אני מחזירה אותם למטבח. אחרי כמה דקות אני מבחינה ששוב יש סכינים על רצפת הממ"ד. רק בדיעבד הבנתי שהצעירים הניחו את הסכינים כאמצעי הגנה. בשלב זה אני מתחילה להתפלל. הצעירים כל הזמן עם הטלפון ואין עם מי לדבר. ניסיתי לספר על עצמי ומשפחתי. ללא סיכוי. הם בשלהם.

בסיום התפילה אני מציעה להם לאכול ולשתות והם בקושי נענים.

בשלוש וחצי אחר הצהריים שלושה מהם מחליטים לצאת מסעד, כהצעתי - מהשער הראשי, ובאמת הם עולים על רכבם ויוצאים.

שני האחרים נשארים איתי, לא מוכנים לעזוב אותי לבד, עד שנוצר קשר עם דניאלה כלתי.

כבר שש וחצי בערב, החג יצא. הם מסכימים לטעום משהו, ואז הם מתבקשים לקחת את הרכב שלהם מהכביש, כנראה כדי לפנות את המקום. הם יוצאים ומצליחים להמשיך בדרכם מהקיבוץ. נתתי להם את מספר הטלפון שלי כדי שיעדכו אותי מה מצבם.

גם אני מתבקשת להתפנות מסעד, ומסרבת. בינתיים הצבא ממלא את המקום.

למחרת אני נלקחת לירושלים לדנה בתי.

בשיחה עם ללה, הבת היחידה שהייתה בקבוצה אצל שרה, מוסיפה הצעירה:

"רוכבי אופניים שפגשנו במנוסתנו אמרו לנו: 'יש קיבוץ לא רחוק מפה, יש להם כיתת כוננות. סעו לשם'. הגענו לקיבוץ סעד. כיתת הכוננות שעמדה בחוץ כיוונה אותנו פנימה.

מאחד הבתים יצאה אלינו מלאכית - שרה ג'קסון, והזמינה אותנו להיכנס. היא דאגה לנו לאוכל ולשתייה. להורים כתבתי שאני בבית, בתל-אביב, שלא ידאגו."

ללה סיפרה לי בשיחה טלפון איתה על המפגש בינה לבין שרה מקיבוץ סעד, שם מצאה מקלט ולב חם...

היא הוסיפה "בין אזעקה לאזעקה, עברנו לסלון. שרה סיפרה על המשפחה, פתחה אלבומים, הציעה לנו אוכל ושתייה. היה אירוח נהדר."

לאחר המאורע הטראומטי של ה-7.10.23 קעקעה ללה על זרועה קעקוע של פרפר שבמרכזו קליע אקדח.

לשאלתי מדוע בחרה בקעקוע של פרפר, ענתה: "כשפרפר עובר על ידי הוא כמו קמע עבורי שמסמן לי שדרכי נכונה. בבריחתי בין מייגונית למייגונית, במטרה לברוח משדה הקטל הנוראי, בכל פעם שראיתי פרפר הרגשתי בטוחה. הרגשתי שאני בדרך הנכונה.

בכניסתי לביתה של שרה, התעופפו על ידי שני פרפרים..."

ראיונה והצלתה על הכתם: חנה'ה אפרט.

על נקודת חן, ואילו נקודה היא נאמא...

פיזור הנפש ופיזור הדעת

אחת התוצאות של מצב חירום היא פיזור הנפש והדעת הנלווה לפיזור גאוגרפי, פיזור משפחתי ועוד. עבודת כולנו להתכנס, להתאחד, לגבש מחדש. כך בקהילת סעד המשתבחת באמת בעבודה קהילתית משותפת ומאחדת, וכך אנו מנסים גם בחלקת האלוקים הקטנה שלנו - נקודת חן.

אחרי תקופת ההלם הראשוני שנמשכה כמעט חודש, ובה הצוות התפזר והתפנה, וגם הבנות נשארו בביתן, ומיעוטן (אלה הקרובות) התפנו אף הן (וגם אני מצאתי עצמי במשמרות בחמ"ל סעד), התחלנו לארגן תכנית גיבוש מחדש. ברור שתקופה מסובכת זו, מעמיסה קושי נוסף על חניכות שגם כך, בחיי היום יום, לא תמיד קל להן, בלשון המעטה, ומצריכה גיוס כוחות עצום, שלא תמיד בנמצא.

שבוע גיבוש והפגה

זכינו להתחיל את המהלך, בשבוע גיבוש והפגה באולפנת אמנה בכפר סבא. לשבח האכסניה ייאמר שהאולפנה עשתה הכל כדי שנחוש בבית. ברוחב לב, הארת פנים, פתיחות והליכה לקראתנו בכל דרך אפשרית, תוך ניסיון לשלב את בנות האולפנה בתחושת הבית שנתנו לנו. התכנית שבנינו לשבוע זה כללה הרבה מאד פעילויות הפגה, פעילות העצמה, קצת שחרור וקצת מחשבה והתכנסות. החל מסדנאות תופים, כלבים, ציור, פסיפס, יוגה, ריקודי בטן, וזומבה, דרך מפגשי חשיבה ויצירה, ועד להתנדבות ויצאה לבאולינג ולסרט. עם ישראל התגלה במלוא יופיו, וחלק גדול קבלנו ממש בהתנדבות. זה היה שבוע חשוב ביותר. לאחר הפסקה של שבוע נוסף בבית, התארגנו להמשך.

פנימייה בתוך פנימייה

ההמשך נקבע בגבעת וושינגטון. קריית החינוך הענקית פתחה שעריה בפנינו, וקיבלנו מתחם קטן ונחמד בתוכה למגורי הבנות. קיבלנו גם מגורים לצוות הבסיסי, ולי, וכן שירותי חדר האוכל. הצוות כאן משתדל למלא באהבה גדולה את כל צרכינו, ועוטף אותנו בדאגה. עם זאת, לבנות זהו שינוי עצום. סוף סוף הן באמת מעריכות היום מכל הלב את מה שניתן להם בקיבוץ סעד. מתחושת הבית האינטימי והחמים בסעד, הגענו למוסד ענק המכיל בתוכו שתי אולפנות, מכללה אקדמית, מדרשה, חדר אוכל ענק, ועוד שאר תוכניות שאפילו אני עוד לא הצלחתי להכיר. התאקלמותנו במקום חייבה סדר יום ברור ומובנה. וזו הייתה המשימה למרות העובדה שאנו בכוח אדם מצומצם.

לימודים באקדמיה

התמזל מזלנו ולכול בנותינו הייתה קפיצת הדרך, והן היום סטודנטיות באקדמיה. כלומר בערך. מכיוון שהמכללה האקדמית בגבעת וושינגטון סגורה, הכיתות האקדמיות עומדות לרשותנו ובהן אנו לומדים. בית הספר שלנו באשקלון מלמד בזום, וכך נוצר מצב מוזר שאין שני לו, ובו בכל בוקר יושבות בנותינו בארבע כיתות, ט-יב, כל אחת מול מחשב נייד חדש (שקיבלנו בתרומה) ולומדות בזום, מול מורי בית הספר. מכיוון שרוב בנותינו הן נפגעות זום קורונה, הרי שזה בהחלט אתגר לא קל. לשמחתנו הרבה, אחרי שבוע וחצי של זימזומים כאלה, התחלנו אתמול בזום-אאוט. בית הספר באשקלון שב השבוע ללמד ממש, והבנות החלו לנסוע לבית הספר (למעט שכבה ט' שעדיין נשארת כאן בגבעה במצב של זום-אין).

הצוות?

חלק מהצוות הגרעיני שלנו הוא מהקיבוצים השכנים. עו"סית שכבה ט'-רוני, מכפר עזה, ובדרך נס הייתה באותה השבת עם משפחתה במלון ב...ים המלח, וכך ניצלו פיזית, אבל ההרס והחורבן שעברה הקהילה נמצא בתוך כל אחד ואחת. משפחתה של אורטל המנהלנית שלנו מנחל עוז, ניצלה בדרך נס, בזכות תושיית הבעל שהצליח למנוע

כניסת מחבלים לתוך הממ"ד. שתיהן נמצאות הרחק מאיתנו, בשפיים ובמשמר העמק. עו"סית נוספת- גלי- משוקדה, התפנתה עם הקהילה... נעמה, רכזת הטיפול שלנו כידוע במלון בים המלח. זהו אתגר שכמובן מעולם לא עמדנו בו, אך אנחנו מנסים לייצר שגרת עבודה של טיפול דחוסה בהגעה ליום-יומיים בשבוע, וכן בעבודת זום מרחוק, כדי לתת את המענה המתאפשר.

ומה הלאה?

באמת מי יודע? אנחנו נערכים לשהות ממושכת כאן. משתדלים לראות בכל משבר גם הזדמנות חדשה, ומתגעגעים לסעד. מנסים לנצל את המצב החדש שנוצר על מנת לפתור בעיות אמת ארגוניות כלכליות, שעקב המלחמה נפתחה הדרך לטפל בהן.

וכמובן מתפללים עם כל עם ישראל, ש"לא ישמע עוד חמס בארצך, שוד ושבר בגבולך, וקראת ישועה חומותיך, ושעריך תהילה".

צופר לומי

שבת הארצון בשובה – ראיון עם הקומונרית יו סמואל

לפני שנתיים קיבלה על עצמה שי משימה מטעם סעד: להיות מדריכת בני עקיבא במושב שובה. השנה מונתה קומונרית של הסניף. בסניף שובה כ-100 חניכים, רובם שייכים לגרעין וחלקם מהמושב עצמו. עם תחילת המלחמה הקהילה התפצלה – משפחות המושב פונו למלון באילת ורוב משפחות הגרעין מצאו מקום בקיבוץ אלמוג. מספר משפחות הגיעו ליישובים אחרים.

שי נסעה בכל שבוע לבקר את החניכים באלמוג ולקיים פעילות סניפית. כאשר ההנהלה הארצית קבעה שיתקיים חודש הארגון למרות המלחמה, תהו בסניף שובה איך לבצע זאת, כאשר הרבה מן מדריכים לא נמצאים באלמוג אלא מפונים למקומות שונים בארץ. בשיתוף עם אבישי כהן, האחראי מטעם היישוב על הסניף, הוחלט לקיים **שבוע ארגון משותף** לכל החניכים. (אבישי הוא בעלה של סלעית תימור, הבת של שולית ורענן, ואחייניתה של מיכל אחיטוב).

החניכים שפוונו למקומות אחרים הגיעו לאלמוג ל"מחנה ארגון" לקראת השבת. חברי הסניף של הצופים הדתיים מכפר אדומים הגיעו ביום הראשון לסייע בהקמת "סניף זמני" העשוי מסנדות, וארגנו פעילות לחניכים. בהמשך השבוע עסקו חניכי סניף שובה בחזרות, הרימו ערב סניפי ובעיקר נהנו מן ה"ביחד" שהיה חסר כל-כך מתחילת המלחמה. ביום רביעי יצאו לטיול בנחל זוהר והשתתפו בפעילות של מדרשת בני עקיבא שכללה תחרות בנושא חודש הארגון: **"הננו למען עם הנצח"**.

ערב מרגש במיוחד התקיים ביום חמישי: **"קולום"** (שירת המונים) של כל תושבי שובה שהגיעו מקרוב ומרחוק לאלמוג והתאחדו בפעם הראשונה מתחילת המלחמה. השיר שנבחר היה "סימני דרך" ובו המלים "אי משם **שובה** הביתה, בזמן הנכון"...

ואי אפשר בלי לילה לבן! החניכים יצאו לצבוע, הפעם לא קיר, אלא בדים לבנים גדולים שנתלו על "קירות" הסניף הזמני. ביום ששי, כל ההורים של חניכי הסניף הגיעו לאלמוג לשבת עוצמתית, בנוכחות שליחי בני עקיבא. במוצאי שבת עברה התהלכה החגיגית בין החיילים השומרים באלמוג, והתקיים מפקד עם כתובת האש שנבנתה בעזרת אותם הצופים הדתיים מכפר אדומים (והיתה באמת כתובת **אש**...).

שי אומרת שלמרות כל האתגרים שניצבו בפניהם, היתה זו שבת ארגון מוצלחת ומרוממת בהחלט! וממשימה למשימה: שי וחבריה לכיתה י"ב החלו בתכנון טיול האופניים המסורתי שיתקיים בחנוכה. בשנים האחרונות מסלול הטיול היה מסעד לים המלח. השנה, מתכננים לנסוע מים המלח עד אילת. מסלול חדש ומעניין, ברוח הזמן...בהצלחה!

שרה פולק

מיומנה fe אט צצירה 8

הכתוב מטה הינו סאטירי, וכמובן אין לו כל אחיזה במציאות. טוב, אולי קצת.

- 30: 6- יונתן מתעורר. מעיר את השמש ואת אחותו הישנה. למה? כדי שתראה את המנוף.
 50: 6- שני ילדים מאורגנים (בערך), אמא אחת שעוד לא הפנימה שנגמרה שנת הלילה.
 שעת סיפור ("משוך בגזר משוך בגזר") ובמקביל כיבוי שריפות והגשת עזרה ראשונה למכוניות שקיבלו מכה.
 10: 7- הודעה לסבתא במלון: "הנכדים שלך התעוררו..."
 12: 7- סבתא ענת מגיעה. אמא חוזרת לישון.
 00: 8- שעון מעורר מטופש. מתלבשת, מתארגנת. יורדת לחדר האוכל במלון.
 רגע של משבר- היום אין פנקייקים. אני מצטרפת למערכה שליד השולחן;
 תמר בשלב המעדן, מחפשת את הפרה האדומה לתת לה ליקוק ונשיקה.
 יונתן בשלב הפרקדן, שוכב על השטיח (איכס!) ומשחק במכוניות.
 סבא וסבתא בשלב הבלאגן, מנסים לערום את כל הכלים בצורה מסודרת לקראת הפינוי.
 30: 8- אין ברירה, נלך למשחקייה. אוי, תפילה.
 50: 8- תחילת תנועה לכיוון הגן. במעליות היורדות תוזמנו עומסים חריגים.
 שוקלת ללכת למעלית השירות. נזכרת שאני לא "נחשוניסטית".
 מגיעה מעלית. יורדים לגן.
 פרידה מרגשת ורוויית דמעות. אני בורחת ומחכה ליד הדלת עד ששומעת שהבכי נרגע.
 30: 9- ארוחת בוקר לאמא. עוד קפה ועוגה. כאמור, אם אין פנקייקים- נאכל עוגות.
 15: 10- 50: 12- עושה דברים לא חשובים (מסדרת את החדר, עובדת, מנסה ללמוד)
 55: 12- תחילת איסופים של הילדים מן הגן.
 58: 12- סיום איסופים. שוב פקקים ליד המעליות.
 10: 13- נפלטים מהמעלית אל הלובי. ארוחת צהריים. גלידה. מי אמר שקינוח חייב להיות בסוף הארוחה?
 11: 13- יונתן מחליט שהוא סיים לאכול ועולה לחדר. תמר אוכלת בתיאבון.
 אמא מתפצלת לשתיים (הלוואי...)
 מ ז ל שיש "אימהות בצו 8!" - ענבר מצילה את המצב.
 30: 13- תמר הולכת לישון. יונתן מתעקש לנגן בקסילופון. יצירה בפורטיסימו.
 מוציאה את המלחין הצעיר למסדרון עם מכוניות. עכשיו תמר באמת הולכת לישון.
 45: 13- 00: 16- שנת צהריים של תמר+ זמן מסך של יונתן (סוג של שינה). אמא מצטרפת לפי הצורך.
 00: 16- מתחילים לטפס על הקירות. מנסה להכווין את הטיפוס כלפי חוץ. מהר מהר יוצאים לטייל לפני שיחשיך.
 מגיעים למגרש המשחקים (יותר נכון להגיד, מגרש הילדים. משום שיש בו יותר ילדים ממשחקים).
 15: 17- תחילת תנועה חזרה למלון
 40: 17- מקלחת ראשונה – תמר.
 00: 18- מלחמה ראשונה- להוציא את תמר מהמקלחת.
 מלחמה שנייה- להכניס את יונתן למקלחת+ ניקיון רצפת שירותים. פעם חמישית היום.
 10: 18- מלחמה שלישית- להוציא את יונתן מהמקלחת.
 ארוחת ערב.
 45: 18- המלחמה על העוגה. תמר מנצחת ומקבלת עוגה.
 15: 19- מצליחים לעלות קומה על אף העומס במעליות.
 20: 19- שני הילדים במיטות.
 25: 19- מסיבת טראנסים מתחת לחלון שלנו.
 30: 19- תמר ישנה, משא ומתן עם יונתן על כמות הסיפורים לפני השינה. יונתן מנצח.

19: 40 - פיהוק ראשון של יונתן.

19: 41 - נרדם.

שוב סדר. מתכננת לצאת לרוץ, אחר כך לחזור ולעבוד קצת, בערב לדבר עם רס"ן רועי ולעדכן אותו בהתפתחויות האחרונות.

20: 01 - "אמא טראחט אונט גוט לאחט". אמא נרדמת.

לילה טוב.

נצט אק 313

מתיבת המכתבים

לחברי כיתת הכוננות, צח"י וכל תושבי סעד היקרים!

רק רצינו להגיד תודה גדולה ממש על פתיחת הלב והאירוח החם בקיבוץ!

אנחנו אחרי 26 ימים של לחימה בעזה להגנה על הבית של כולנו, ולא יכולנו לבקש מקום טוב יותר מהשהייה הקצרה בקיבוץ עד לכניסה שלנו חזרה פנימה.

מהשניה הראשונה "הסתערותם" עלינו ופשוט לכל דבר שהיינו צריכים נרתמתם - מכבל מאריך, דרך פתיחה של הכלבו בשעות הקטנות של הלילה, ועד מיחם לקפה ומקלחות אחרי 26 ימים בעזה..

ובעיקר - פשוט על עצם החיבוק החם והיחס!!!

באמת תודה ענקית!!!

ובנימה אישית, זכות גדולה להיות בן קיבוץ, ולחזור כסמג"ד 890, כחלק מהמערכה להגן על הבית- ולקבל חיבוק גדול כזה מהקיבוץ לגדוד שלנו..

זכות שזה הקיבוץ שלנו ואלו האנשים בו!

מבטיחים לא לחזור בלי ניצחון!! כדי שתוכלו לחזור לקיבוץ כמה שיותר מהר!!

תודה גדולה!!!!

מצדיעים לכם - אתם הגיבורים שבעורף ובחזית!

נריה לנדאו, בשם כל אדד 890!!

לצדו אורלוב חכנו

(ולכל משפחתו התומכת מאחור...)

זר ברכות והצדעה מכולנו

צט ההצלחה בדרכה - לדרכת אלוף משנה (אל"מ)!

צדו משרת במטכ"ל - כמפקד מכלול ההגנה.

דאיט ומתברכיס בק!

ד"ש עם שיר מן החיילת נצט א'קסון

שבת שלום לכל קהילת סעד :

התבקשתי לכתוב לכם על תפקידי בכוח בימים אלו...

במהלך המלחמה סיימתי קורס קצינים ושובצתי בתור קצינת הסברה ברובע היהודי.

תפקיד היחידה שלי הוא להעביר סד"חים (סדרות חינוך), סיורים בירושלים, ושבטות חינוך לחיילים.

בעקבות המלחמה היחידה נסגרה בינתיים, ומילאנו בתקופה האחרונה תפקידי עורף שנדרשנו למלא.

התגייסנו למשימות חקלאות בכל רחבי הארץ, תפסנו חמ"לים של קצין פניות הציבור, איבטחנו יחידת מודיעי נפגעים (שתפקידם הוא להודיע למשפחות כש...), ועוד.

בשבוע האחרון אנחנו עובדים קשה על הכשירות של המש"קיות שלנו כדי שנוכל לחזור ולפתוח את היחידה מחדש בינואר, לטובת הדרכות וסיורים. זאת כדי שחיילים שיוצאים להתרעננות יוכלו להגיע, להטעין מצברים ולחזק את הרוח.

אני מקדישה לכם את השיר: "אני עומד על החומה" של דן אלמגור ובני נגרי.

אין גאה ממני להסתובב עם ראש מורס במדי צבא הגנה לישראל ברחובות העיר העתיקה, במקום שבו לכל אבן יש סיפור היסטורי מיוחד משלה, ולהיות חלק מהדבר הזה שנקרא "עם ישראל".

"אני עומד על החומה"

רועד מקור ומסתכל, הנה שקעה כבר החמה

שומר מלילה מה מליל, אור הירח במלואו

שוטף חומות ושערים מתי יבוא היום שבו

לא נזדקק עוד לשומרים

לא נזדקק עוד לשומרים?..."

בתפילה לימים שקטים וטובים :

ד"ש חמה אחתי קבלן

מוסר דש חם לשהם האלופה ולילדים המתוקים.

בעזרת השם נצא מהתקופה הזאת חזקים.

מאחל לכם נחת ושמחה עם הרבה אהבה.

מקדיש לכם את השיר "עלה קטן שלי" (מילים ולחן ישי לפידות)

"...תחזיק חזק עלה קטן שלי

כי לא תמיד הכל בחוץ בהיר

ורוח סער וסופה קרה

תזכור ותתחזק אני איתך!

תחזיק חזק עלה קטן שלי...."

ד"ר אמריקה הפק פנו כראף הפסרין

כרמל הקדיש את השיר "אייכה?" מאת שולי רנד.

...כשסודות מהעבר פקדו עלי לעצור
אבל אני מוסיף בחושך לחתור
ושואל ומבקש, אייכה!?

ריבונו של עולם אם נדבר גלויות
לפעמים אין לי כח בעולמך להיות
אנה מפנך אסתתר?
מה אטען מה אצטדק מה אדבר?

בסופו של יום הן אפלט אל החוף
האדמה הרחומה אותי אליה תאסוף
ואז אצעק ואצטדק ואספר
איך בחושך הזה הייתי חותר
ושואל ומבקש וכוסף! אייכה!?

חנון ורחום הן לפניך גלוי
כאן יהודי שעל חוט השערה הוא תלוי
נלחם בעצבות בייאוש המכרסם כתולעת
השמחה נסתלקה ממני וגם הדעת...

לכל חברי הקהילה והקיבוץ דרישת שלום מחזית רמת הגולן והולכת ומוריקה בשקט שאולי מטעה.
מאחל שנמצא במהרה את התשובות לשאלות הקשות שיש לכולנו.
מחכה ליום הניצחון בו צהל יכחיד את הרוע הקיים בנינו לבין הים.
ושנחזור לבנות את הבית בכל המובנים.

"עוד אבגך ונבנית בתולת ישראל עוד תעדי תפיך ויצאת במחול משחקים"

אתלסיה פלפ

סעד אסף – דוח מצב.

המלחמה שהחלה בשמחת תורה תפסה אותנו בשליש האחרון של עונת שיווק האמריליס. מיד אחרי שמחת תורה, כשהתחלנו להבין את גודל האירוע נכנסנו ל"מוד" של הישרדות. הספקנו עוד להכין ולהוציא שתי מכולות של אמרייליס לסין ולארה"ב. מיד לאחר מכן, בשל נטישת רוב העובדים הזרים שלנו וכל הישראלים הצעירים שגויסו, החלטנו לחתוך את החלק האחרון של שיווק האמריליס ולהתמקד בהכנות לשתילה. הבנו מיד שאם אנחנו רוצים לשרוד במצב הקיים חובה עלינו לגשת מיד לשתילות כדי שיהיו לנו המשכיות ושיווק בקיץ הבא.

הצלחנו, לאחר מאמצים גדולים, להשאיר גרעין של עובדים תאילנדים ותיקים שהשתכנעו להישאר למרות ההפצרות מבית לעזוב. בעזרתם ובעזרת מאות מתנדבים שהחלו להגיע התחלנו בשתילות. בהתחלה היה קשה מאוד אבל עם הזמן, ועם הרבה עזרה של כמה צעירים שגייסנו, התארגנו ואנחנו מסיימים בימים אלו את השתילות בכול החממות. מעט באיחור אבל לפחות הכול שתול. במקביל, בימים אלו התחלנו באסיף ושיווק קנות, ומשלוחים ראשונים כבר יצאו ללקוחות בארה"ב, קנדה, הולנד ואנגליה. מתחילים לחזור לשגרה. יש הרבה עבודות אחזקה שדחינו בשל האירועים וחוסר ידיים עובדות. אנחנו מקווים שחלק מהעובדים הזרים שעזבו אותנו במלחמה יתחילו לחזור לקראת אמצע דצמבר, ואז נוכל לנשום קצת.

בהסתכלות כוללת אחורה, על החודשיים האחרונים של המלחמה, הרצון והיכולת שלנו לא לוותר, להתעקש ולהחזיק את העסק בעבודה למרות הסיכונים והבעיות, הצדיקו את המאמץ, והנוקים שנאלצנו לספוג סבירים. אלו נותנים לנו את היכולת להמשיך הלאה

צ'ריאף אסף

נס שמנים.

על אף אתגרי הזמן והתקופה, חברת נס שמנים חזרה לפעילות ייצור והספקת שמני האיכות האהובים שלנו בישראל וברחבי העולם. תודה מיוחדת לעובדינו המסורים ולחברי הקיבוץ, אשר נרתמו לכל משימה, בהתגייסות מלאה להמשיך עשייה ויצירה. ברוח חג החנוכה אנו נחושים ומגויסים להמשיך ולהפיץ את נס השמנים שלנו, בתקווה לעתיד של צמיחה ופריחה.

בהזדמנות זו אנו שולחים את תנחומינו הכנים לכל משפחות השכול והחלמה מהירה לפצועים, מי יתן ונזכה לראות את החזרת כל החטופים וחזרת התושבים לבית, ושיבת כל חיילינו בשלום..
בברכת חג חנוכה שמח,

אריאל פלדסטיין, מנכ"ל נס שמנים.

מלחמת חרבות ברזל - מהנעשה ברפת

הרפת בסעד המשיכה לחלוב 3 פעמים ביום כולל בשבת השחורה אודות לעובדים זרים מסורים לעבודתם. התאילנדים לא וויתרו ולא דילגו אפילו על חליבה אחת. בשבועיים הראשונים נעזרנו גם בעובדים מהמטע משום ששני עובדים תאילנדים שלנו עזבו את הארץ.

התחלנו עם "רכבת" של מתנדבים, חלקם עבדו בעבר ברפת אחרת בארץ, וחלקם אמרו שהם יודעים לחלוב, כי פעם במושב הייתה רפת ליד הסבתא שלהם, הם הציצו וראו איך חולבים. הבעיה העיקרית הייתה שבכל שבוע הינו צריכים ללמד את המתנדבים, מה "סדר העבודה" ועד שהם למדו נגמר השבוע והגיעו חדשים.... זה בהחלט הקשה על ניהול תקין של הרפת. בינתיים הצלחנו לקלוט עובדים שכירים ישראלים, לתקופה של חודשיים-שלושה. כדי לייצר מעט יציבות. בתקווה שיגיעו עובדים זרים חדשים.

ומה קורה בשגרה של ימים אלו? אנחנו המשק היחידי בעוטף שחולב שלוש פעמים ביום [השאר עברו לשתי חליבות]. ישנם משקים שניזוקו קשה ברפת, ויש כאלה שפחות, חלק גדול מהקיבוצים לא חלבו, ולא נתנו אוכל במשך כמה ימים, כי הצבא לא אפשר להיכנס לאזור. צריך היה גם לתקן, את מה שהצוררים שרפו. רפת כיסופים כרגע לא קיימת, לאחר שמנהל הרפת נרצח והמכון הושמד, על המחבלים שהתבצרו בו. הפרות והעגלות פונו לרפתות אחרות. בשבועיים הראשונים של המלחמה לא ניתנו שרותי הזרעה ווטרינריה בעוטף. לאחר מכן החלה כניסה שגרתית של נותני השירותים. רבים שואלים האם רעש "שאון התותחים" מפריע לפרות, אז כנראה שלא כל-כך. תנובת החלב נשמרת גבוהה גם בימי הלחימה.

כאן המקום לציין שלא שפכנו ליטר אחד של חלב הודות למיכל [סילון] החדש, והמיכל הקיים שיכולת האחסון שלהם 51,000 ליטר. כך החזקנו מעמד שלושה ימים, עד שביום שני, לאחר שמחת-תורה הנהג המסור שלנו, נכנס לרוקן את החלב ומאז הוא נכנס כל יום.

כמובן שיש בליבי גם תודות לאותם אנשים נפלאים אשר עזרו לי לשמור על המקום. בראש הרשימה איציק לייכטר שאין כמוהו, היה לעזרתי ימים, לילות ושבתות, ותמיד נרתם לפתור כל בעיה. לשכיר המסור שלנו חגי, שהעתיק את מקום מגוריו משרדות לאשדוד, והגיע מיום ראשון אחרי השבת השחורה, מידי יום ביומו להאכיל את הפרות. לאלי ריבלין שהגיע מדי ערב לחליבה בשלושת השבועות הראשונים. לכל רפתני העבר של הרפת, שנרתמו והציעו את עצמם להתנדב מתי שהתבקשו. איך אומרים? "פעם רפתן - תמיד רפתן". נראה שגם אם עבדת ברפת בתור ילד, לא תשכח איך חולבים, אפילו אחרי 40 שנה. וכמובן תודות גם לאלו שבודאי שכחתי, לצערי...

אורי עהט.

מיכל החלב החדש.

בשבוע הבא יתפרסמו דוחות משקיים נוספים (גד"ש, גזר, מטע וקייטרינג).

משפחה של אנחות בקהילה

1990 חג אס

- לכבוד גיליון חנוכה אשתף הפעם ביום מחיי מנהלת הקהילה כפי שהוא מתאפיין מאז פרוץ המלחמה. זה היה אתמול - אחד הימים העמוסים, המאתגרים והמשמעותיים בתוך החודשיים האחרונים (רק אומרת שמאז שמחת תורה כמעט כל הימים הם כאלה)...:
- 6:05 – יוצאת מרחובות. גשם. נוסעת לסעד, הוויז מראה את הדרך הרגילה. מזהיר שאני נוסעת לאזור מסוכן. מגיעה לצומת סעד, ממשיכה לכיוון נתיבות. מתקרבת לסעד, ערפל מסביב וקצת גשם.
- 6:45 – פגישה טלפונית עם עדו אורלוב בנושא צעירים ונקלטים ופתרונות דיור.
- 7:15 – מגיעה לש.ג. פוגשת את דביר לוי. אח"כ את שייקה אל עמי עם שני בני משק נוספים שבאו לעבוד במשק.
- 7:25 – נכנסת למשרד שלי, דבר ראשון ממלאת בקבוק מים ומשקה את הצמחים שלי, שמחזיקים מעמד.
- 7:30 – פגישה עם אריאל סאסי הרבש"צ שלנו. זבולון מצטרף לפגישה. מקיימים הערכת מצב.
- 8:00 – נכנסים לחמ"ל. פגישה עם תא"ל חגיבי, מפקד העורף של האוגדה בחירום, שני קציני אוכלוסייה, אריאל סאסי הרבש"צ, יצ רסיסטל סגן הרבש"צ, נחום לנדאו, יו"ר צח"י ואיתי ויס סגנו, זבולון ואנוכי. מקבלים עדכון על הלחימה, מקיימים הערכת מצב ותרמישים לחזרה לסעד. מנסים לייצר ודאות בתוך אי הוודאות.
- 10:00 – נוסעת עם זבולון לעלומים. פגישה עם ראש המועצה תמיר עידאן, משרד השיכון, מהנדס המועצה וחברי עלומים על תכנית השיקום של שני היישובים.
- 12:00 – חוזרת לסעד. יושבת עם חברי כיתת הכוננות. חבורה של אנשים מדהימים ששומרים על הבית.
- 13:00 – יושבת לשיחה אישית.
- 13:30 – נכנסת לבית שקמה. מבקרת את החיילים ש"גרים" בבית הוותיקים שלנו.
- 14:00 – הולכת לגנים, בשיחת וידאו עם יפעת, מנהלת מערכת הגיל הרך שלנו, מסמנת את הציוד שצריך להוריד מסעד ל"סעד תחתית" - לטובת הרחבת יום הפעילות בגנים.
- 14:30 – עוברת בהנהלת חשבונות, אומרת שלום לאסתר, ישי ואודי. יוצאת ל"סעד תחתית" בים המלח.
- 15:50 – עוצרת במועצה אזורית תמר במתחם בית הספר שעוד רגע מוכן. מתעדכנת מפיני הרוש (המופלא!!) האחראי על עבודות הקמת בית הספר מטעם מוא"ז תמר.
- 16:00 – מגיעה למלון נבו.
- 16:10 – נכנסת לישיבה ראשונה עם צוות פתרונות דיור שהוקם במהלך. קובעים עקרונות. מתחברים לנציג מנהלת תקומה. יוצאים לדרך.
- 18:00 – פגישת זום עם גדי סמואל ואנשי מכינת יונתן.
- 19:00 – מביאים לי אוכל למשרד (תודה לקארין ויאיר). עונה לעשרות וואטסאפים ומיילים. מכינה חומרים.
- 20:00 – יושבת עם אפרת שלומי לדיוק הגדרות תפקיד, ומשימות.
- 21:00 – אסיפת יישוב בזום.
- 22:30 – מסתיימת האסיפה. עונה לטלפונים.
- 23:15 – עולה לחדר. מתקשרת הביתה.
- 00:05 – שיחת סיכום עם זבולון.
- בין לבין במהלך היום. עשרות טלפונים (מועצה, חוסן, תקומה, חיפוש דירות, פעילויות, חברים וחברות, בעלי תפקידים, פקע"ר, משרדי ממשלה ועוד)
- רגע לפני שהולכת לישון. עוברת על הוואטס אפ. עונה למי שלא הספקתי. מתכננת את היום הבא. מודה על הזכות.

התחילת העבודה של אילנה בראודה – יו"ר הקיבוץ – זמרון כפא

להלן תמצית הדברים שעלו באסיפת חברים במלון, ביום שלישי, כ"ב כסלו תשפ"ד.

תחילת העבודה של אילנה בראודה – אילנה נבחרה לתפקיד היו"ר האחד לפני כשלושה חודשים ובשבוע שעבר נכנסה לעבודה והחלה ליטול חלק בהשתתפות גם בישיבות ההנהלות השונות. באופן טבעי בתחילת עבודתה היא תעסוק בהיכרות ולמידת הצוותים והוועדות השונות וכן הענפים והשותפויות במשק, בימי שלישי היא תשב בסעד עם מנהלי הענפים יחד עם עומר ובערב תגיע למלון נבו וביום רביעי תיפגש ותכיר את מנהלי התחומים בצד הקהילתי.

צוות בדיקת חלופות הדיור הזמניות – בהמשך לדיונים, הן במזכירות והן בהנהלה הקהילתית, ובהתאם לסיכומים, הוקם צוות שיעסוק בבחינת האפשרויות השונות לחלופות הדיור הזמניות. חברי הצוות הם: אלי קראוס כנציג המזכירות, חגית לנדסמן נציגת ההנהלה הקהילתית ומרכזת הצוות, ישראל קסט, אסף גרשי, אפרת ביליה והדס לוי. הצוות יחל את עבודתו השבוע ויפעל באופן נמרץ בכדי לבחון רעיונות ואפשרויות שונות בעניין פתרונות הדיור הזמניות. הצוות ייפגש עם המשפחות הצעירות, להן אין ייצוג בצוות, כדי ללמוד מקרוב את הצרכים של אוכלוסיית המשפחות הצעירות. יילקח בחשבון מכלול הצרכים הקהילתיים והחברתיים הרבים הנצרכים לשגרת החיים הקהילתית, מעבר לפתרון המגורים. כמובן, לאחר השלמת הבחינה יתקיים דיון בהנהלה בעניין והדברים יוצגו לאישור האסיפה בהקדם.

נציג סעד במנהלת תקומה – לפני כחודש וחצי הוקמה מנהלת תקומה, בראשות מר משה אדרי, במשרד ראש הממשלה שתפקידה הוא לעסוק בצמיחה, שיקום והתפתחות של אזור הנגב המערבי בעקבות המלחמה שפרצה ביום שבת שמחת תורה.

למנהלת ישנם מספר אגפי פעילות המקיפים את מכלול תחומי החיים השוטפים בישובים השונים. לכל אחד מהישובים הנמצאים בטיפול המנהלת נדרש רכז האמור לתכלל את מגוון הצרכים אל מול המנהלת ובהמשך בהתאם לסיכומים לפעול כדי לממש אותם. לאחר מספר דיונים, הן בהנהלת הקהילה והן במזכירות, הוחלט כי שרון תשמש כנציגת סעד במנהלת. כדי לאפשר זאת מבלי לפגוע בניהול הקהילה השוטף הוחלט על גיוס רכז/ת שירותי קהילה כדי לוודא שאכן הפעילות השוטפת מקבלת את המענה המיטבי והראוי, קול קורא לגיוס הרכז/ת יפורסם השבוע.

עדכון פעילות המשק – בשבוע הבא כרמל מרכז המשק שלנו אמור להשתחרר מהמילואים ולחזור לפעילות מליאה ורגילה במשק לאחר למעלה מחודשיים ימים בהם הוא היה מגויס למילואים. זו הזדמנות להודות לרבים וטובים שעמסו על שכמם את חזרת המשק לפעילות בתקופת המלחמה באופן מעורר הערכה ותודה, בעזרתם כמובן של מתנדבים רבים שסייעו במלאכה.

עדכון חינוך – בישיבה משותפת של שרון עם מנהלי החינוך הפורמלי והחינוך החברתי הוחלט כי לאחר חנוכה פעילות החינוך תורחב עד לשעה 16:00. כאן המקום להודות לכל מי שסייע ועזר בהקמת המערכות השונות בלוחות זמנים קצרים וכמובן לכל מי שפועל ומוודא כי שגרות הפעילות נשמרות בכל המסגרות. שבת שלום וחנוכה שמח –

זמרון

שחי מצוי / מילים ולחן: נצחי שחר

מעוז צור ישועתי, לך נאה לשבח
 הרחק הרחק ליד ביתי הפרדסים נתנו
 ריח
 אבוא במנהרות ובמצדות ובמערות
 ובנקרות צורים ובמחילות עפר
 אי שם בלב הלילה דרוך וחרישי
 צופה בי מבקש נפשי.

מעוז צור ישועתי, מבצר עיקש וקישח
 עצי שקד ליד ביתי עומדים בלובן פורח
 אבוא במנהרות ובמצדות ובמערות
 ובנקרות צורים ובמחילות עפר
 אי שם בלב הלילה דרוך וחרישי
 מביט בי מבקש נפשי

מעוז צור ישועתי, בקרב אין קץ ינצח
 אלי איילת אחותי חיוך עייף תשלח
 אבוא במנהרות ובמצדות ובמערות
 ובנקרות צורים ובמחילות עפר
 אי שם בלב הלילה דרוך וחרישי
 אורב לי מבקש נפשי

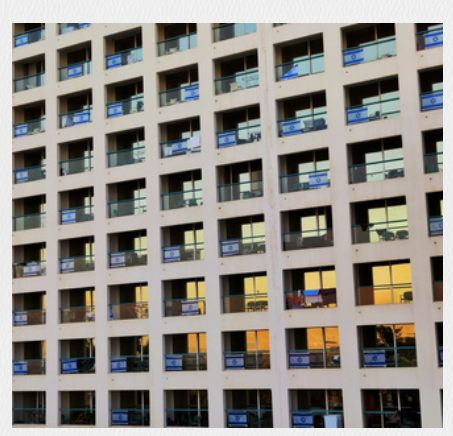
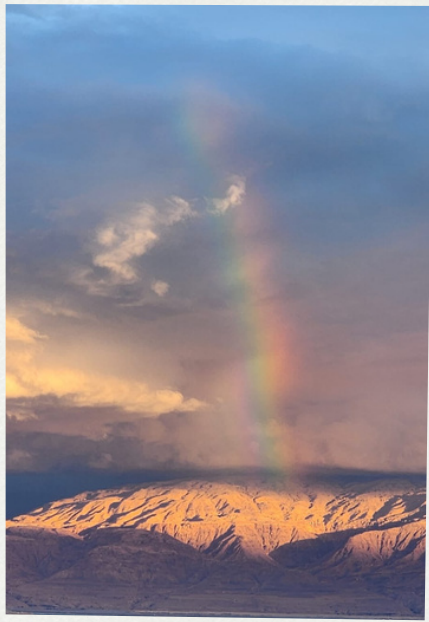
אבוי לו מעוקצי, ואבוי לו מדבשי
 אבוי למבקש נפשי

עיצוב הכריכות : שקמה כספי-יניב

הצלמים : לאה ואבי הלפרין, עמוס ברט, חיים לנדסמן, קובי אברהם, ועוד צלמים שנשמח לפרגן להם בעלון הבא.

תודה גדולה לקבוצת יבנה
 שהצניקה לנו במתנה את העלון החגיגי!
 תודה מיוחדת לצורכת 'מבית' (עלון הקבוצה) דינה ספראי
 על כל העזרה, ההסקצה והעמל על העלון.

הסעז תחתית

3002

